

Momița și două mâțe

Alecu Donici

În a momițelor țară
(Ce mai nu are hotară)
Odată judecătoare
Era o momiță, care
Chibzuia cu scumpătate
Cumpăna cea de dreptate.
Și iată că la momiță
Se arată două mâțe,
Zgâriate, încruntate,
În prigonire de moarte,
Părăsind al lor lăcaș,
Pentr-un bulgăre de caș.
Una strigă: „Socotește!
Cașul eu l-am fost ochit.”
Alta țipă: „Hotărăște!
Cașul eu l-am dobândit.”
– Stați! le zise lor momița.
În cumpăna de dreptate
Se va lămuri ființa
Pricinii de caș urmate.
Apoi cașul drept în două
Rumpându-l ea prea frumos,
Au pus întru amândouă
Cumpene câte un boț.
Dar când cumpăna ridică,
Vede c-o parte-i mai mică;
Mușcă, cearcă, chibzuiește
Și bine nu nimerește.
Acum partea cea mușcată
Nu trăgea ca ceialaltă;
Mușcând iar din acea grea,

Tocmai drept nu nimerea.
Și așa pân-în sfârșit
Tot în cumpene au tras;
Iar mâțele s-au trezit
Că din caș n-au mai rămas.